

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De **Postrijder** verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en zaterdag.
 Alle toezendingen van brieven, geldof aankondigingen moeten **franco** gedaan worden aan den uitgever, **grootte Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DER PROVINCIE LIMBURG

Abonnement

6 fr. per jaar.
 Een blad afzonderlijk 125 centimen.
 De abonnementen zijn vooral betaalbaar.
 Aankondigingen 125 centimen per drukregel.
 Reclamen, yonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 1ste APRIL.

Onze kandidaten.

Het liberale dagblad *la Gazette* van Brussel meldt aan zijne lezers dat de katholieken met Jan austaande in de hoofdstad zullen strijden. De *Gazette* kan het bijkans niet gelooven.
 Maar voegt zij erbij, de katholieken zouden zeer moeilijk zestien kandidaten kunnen vinden: zij zouden zich met vijf of zes tevreden stellen.
 Onze konfrater zou misschien ook wel met een leugen aan de waarheid trachten te geraken.
 Het spijt mij dat het mij volstrekt onmogelijk is zijne nieuwsgierigheid te voldoen.
 Misschen heeft hij gelijk — steunende op vroegere feiten.
 Men schrijft hierover uit Brussel:
 Inderdaad, sedert de katholieken eindelijk in Brussel het voornemen namen uit hunne schelp te komen, hebben zij zich nu in het noodige getal aan de kiezers aangeboden.
 Waarom niet?
 Ik vraag het mij af en nu bijzonderlijk zou ik verlangen dit recht voorstel van Archimedes opgelost te zien, nu dat de toestand der zaken, de algemeene onvredeheid door het liberale ministerie veroorzaakt, de Brusselsche katholieken medewerkt.
 Zoo in eene stad van 500,000 inwoners die, drommels! allemaal niet liberaal zijn, zou men geen zestien — ik druk ZESTIEN in hoofdletters — personen kunnen vinden die waardig of bekwaam zouden wezen de hoofdstad in de Kamer te vertegenwoordigen?

Zijn het dan zulke helden, zulke zeldzame Phoenixen, zulke wonderbare helden, zulke groote verstandigen, de vertegenwoordigers van Brussel door eenen hoop herbergiers en andere verlichte lieden voortdurend gekozen en herkozen?
 Is de liberale gezondheid in Brussel dan een bron van verstand, eene fontein van politiek en ander vernuft, eene zee van wetenschap van allen aard?
 Zijn wij, katholieken, dan ezels, domkoppen en al wat gewoonlyk uit de pen der liberale schrijvers vloeit en door hunne verstandige lezers als evangelie geloofd wordt?
 Doen wij dan toch eindelijk eens onzen plicht. Toonen wij dan toch, ten slotte, dat wij ten minste zooveel vermogen hebben als de liberale herbergiers — die noch lezen noch schrijven kunnen — en dat wij zestien andere mannen kunnen voor den dag brengen als de tegenwoordige volksvertegenwoordigers — groote lantaarnen en, och arme! zulke kleine lichten! — die groote liefhebbers, koene kruisvaarders van *Reforme*'s en andere zaken, er niet in gelukken hunnen zoutloonen praat in hunne eigene gazet door hunne eigene vrienden te doen lezen.

Of, zouden wij verplicht zijn een mirakel af te smekken opdat Diogenes uit zijn graf oprijze en te Brussel, bij de katholieken, verschijne zijne lantaarn in de hand met het doelwit, in 't midden van den dag, er niet een eerlijk man, maar zestien bekwame lieden te zoeken om de hoofdstad van Belgie in de Kamer te vertegenwoordigen?
 Met eene onvolmaakte lijst voor den dag komen zou recht bespottelijk wezen en hierdoor zou men een berispelijk onvermogen aan den dag leggen.
 Met het oog op onze vrienden van Antwerpen pogen wij hun voorbeeld na te volgen.
 Werk men te Brussel? bestaan er reeds kandidaten?

Met genoegen hooren wij zeggen dat men het vast besluit genomen heeft Belgie, eindelijk, aan de geldverkwijsters te onttrekken, dat wij met eene volledige lijst gaan voortkomen: wij hopen welhaast nadere inlichtingen te bekomen; dit zal onze vrienden aanmoedigen om met verduubelden lever de hand aan het werk te slaan ter redding van 't vaderland.
Sursum corda, Vrienden.
 Wij moeten stellig uit den krot geraken waarin wij sedert zes jaren spartelen en op het punt zijn te versmachten.
Sursum corda! Wij moeten strijden en onophoudend werken en alle eerlijke middelen in het werk stellen om den val van het ministerie der geldverkwijsters en der snoode onrechtvaardigheden te bekomen!

Verliezen wij niet uit het oog dat wij, te Brussel, wij alleen, — want in de provincien zijn wij volstrekt zeker de overwinning te behalen — de politieke kaart kunnen doen veranderen en 't geld in de zakken der burgers, thans door de liberalen afgestroopt, kunnen behouden.
 Trachten wij, dat na Paschen, in Juni, het blijde *Alleluia!* der verlossing boven het plein weergalme, waar wij het liberalismus den doodslag zullen toegebracht hebben!
 (Brusselaar.)

De Trappisten.

De *Reforme* van Brussel, die van tijd tot tijd eens geestig wil zijn, spot met volgende uitreksels uit den wegwijzer van Bottin:
 • Achel (Limburg) 996 inwoners. Kloostervereniging: de Trappisten. — Brouwers: de Trappisten — Drukkers: de Trappisten. — Fabrikanen van stoomspuiten: de Trappisten. — Beeldhouwers: de Trappisten.
 De *Reforme* vraagt wat er nog overblijft voor

diegene der 996 inwoners van Achel, welke geen Trappisten zijn.
 Wat er hun overblijft? Wel de vrije concurrentie. Daarbij, zonder de Trappisten zouden er waarschijnlijk te Achel noch brouwers, noch drukkens, noch fabrikanen van stoomspuiten, noch beeldhouwers zijn, hetgeen in meer kleine dorpen het geval is.
 Maar wij vragen aan de *Reforme* en aan al hare genooten: Wat blijft er over van al nuw groep en gefter tegen de luiheid van paters, en nonnen, die volgens u, voor niets dengenen maar goed zijn om van aalmoezen te leven?

Men schrijft ons uit Bree:

Verleden vrijdag, rond 10 uren 's morgens, brak alhier in het midden der stad, neffens het Hotel des trois Rois, behoorende aan de juffrouwen Dreesen, een zeer hevige brand uit. De wind was vrij hevig en in minder dan tien minuten stonden drie groote woonhuizen in volle vlam, te weten dat van MM. Delerst, Gysen, horlogiemaker en Museheers, bakker en winkelier.
 Alhoewel de schrik en ontroering algemeen waren, ontbrak de spoedigste hulp toch niet en werden de ieverigste pogingen door de burgerij aangewend, zoodat men door behulp der brandspuiten onzer stad en die van Rochoft en Berek, er eindelijk rond een uur namiddag in gelukte het vuur meester te worden.
 Het is aan de ongelukkigste pogingen te danken dat het Hotel des trois Rois en het huis van M. J. Vanderveine behouden zijn gebleven. Vele personen hebben zich bij dezen brand dapper onderscheiden.
 De schade door het vernielde element tweeweg gebracht, ofschoon tot hertoe nog niet bepaald, is zeer groot.
 Een en ander was verzekerd. (Id.)

Men schrijft ons uit Overpelt:

Verledene week, vrijdag, hebben wij alhier bijna een vreesdelijk ongeluk te betreuen gehad. Het rijtuig van den heer baron Osy van Lommel, bevond zich te Neerpelt aan de statie. Terwijl de koetsier zich op het bureel bij den stationoverste bevond, nam het paarsje in volle wijk de vlucht in de richting van Overpelt.
 Voorsleer aan dit dorp te komen, moet men over den ijzerenweg gaan. De barreel was gesloten want op ongeveer honderd meters afstand kwam eenen trein van Antwerpen.
 De barreelwachter, voor ongelukken vreesende wilde het hollende paarsje in zijnen loop stillen, doch hertoe was geen middel. In eenen oogwenk lag de barreel in stukken, de vrouw van haar zelve onder het rijtuig en het afgematte paarsje in de midden der riggels.
 Welk schouwspel! Nog een oogenblik en de arme vrouw ging een vermintik lijf wezen... Doch nee, dank aan de koelliedigheid, dien moed en de zelfopoffering van den heer Smeets, schrijver-werker te Overpelt, is de vrouw gelukkig gered.
 Wat het paarsje betreft, dat was juist op tijd van de riggels want achter het rijtuig vloog de trein in volle snelheid voorbij, natuurlijk gansch onbewust van het gebeurde.
 De barreelwachter is te heden buiten dienst; men zegt dat zij erge wonden aan de handen en den rechter arm bekomen heeft.
 De handelwijze van den heer Smeets verdient zeker allen lof, ook sturen wij hem onze hartelijke gelukwenschen toe, zijn eigen leven heeft hij niet gevreesd in gevaar te zetten om dat van anderen te redden.
 Wij hopen dat de edele daad welke hij komt te verrichten, hem weldra mild zal beloon worden.
 (Maesgeker weekblad.)

Men schrijft ons uit Ophoven:

Den 24 dezer, zijn alhier twee woonhuizen door den brand vernield, toebehoorende aan Fr. Fleurquin, daglooner en J. M. Clerck, metselaar, welke beiden bij dit ongeluk gedeeltelijk hunne meubelen, beddegoed, duizend kilos stroo en 400 kilos aardappelen verloren hebben. Eene kist welke 50 franks geld inhield, is insgelijks verbrand. — Alles was verzekerd. (Id.)

Standplaatsen van stieren van Durhamsch ras.

De gouverneur van Limburg, brengt ter kennis der belanghebbenden dat de stieren van engelsch ras, die in 1884 voor rekening der provincie aangekoekt zijn om tot de openbare dekking te dienen, in standplaats gesteld zijn bij de volgende landbouwers:
 1° M. Van Russelt; V. J. te Trekschuren, onder Hasselt.
 2° M. Guisson, Lievin te Piringen.
 3° M. Devos, Frans te Zelck, onder Haelen.
 Iedere landbouwer der provincie heeft het recht zijne koeien en vaarzen door deze stieren te doen dekken.
 De hoogste prijs per dekking is eenen frank.
 L'indicateur des chemins de fer, pour le mois d'AVRIL est en vente chez M. COLLEE, libraire, Grand'Place, 37-39, à Tongres.
 Prix avec carte 25 centimes.

Sterfgeval.

Onze stadsgenoot de heer Louis Gaters, doctor in rechten, griffier der handelsrechtbank van Leuven, is verleden zondag na eenige lage ziekte en voorzien van de laatste H. Sacramenten, te Leuven overleden in den ouderdom van 57 jaren.
 De plechtige lijkdienst zal morgen woensdag gedaan worden in de parochie kerk van den H. Joseph.

Men schrijft ons uit Leuven dat Mgr. Boden de uitstekend-orientalist en betaar der godelooverheid in de universiteit van Leuven, gestorven overleden is. De plechtige lijkdienst zal plaats hebben aanstaande donderdag om 11 uren.

BUITENLAND

Frankryk.

De politie van Parijs heeft het tegenwoordig zeer druk: er gaat bijna geen dag voorbij of de agenten worden haudgemeen met baanstrafers en deugnieten, die in zoo groot getal in de fransche hoofdstad verblijven. Het is nu reeds zoo verre gekomen dat zij zich niet meer bepalen met verstand tot lieden aan de politie, maar zij vallen nu de agenten aan zonder reden, en lokken zelfs in hinderlagen. Zoo kwamen maandag nacht drie agenten van dienst in burgerkleding door de rue du Moulin des Pres, toen zij eensklaps hoorden roepen: « Help! help! » Overvrijd snelden zij naar de plaats van waar de kretsen schenen te komen. Het was een hinderlag waarin men de agenten gelokt had, want zoodra zij ter plaatse kwamen en vooraleer zij den tijd hadden hunne wapens te voorschijn te halen werden zij door zes kwaaddoeners omringd.
 Eene hevige worsteling ving aan: een der agenten Willemot genaamd, werd erg aan het hoofd gewond door eenen stokslag, een andere agent, Dupuy, werd de kinnebak verbrijzeld door een der kwaaddoeners, welke gewapend was met een amerikaansch boksjer. Door het gerucht der worsteling kwamen andere politieagenten begeseld, waardoor de baanstrafers de slucht namen, doch zij werden achterna gezet en twee der anderen, de genaamd Drouard en Scamidi, aangehouden. Na door den politiecommissaris ondervraagd te zijn, werden zij in de gevangenis opgesloten.

HALFVASTIEN TE PARIJS.

Halfvastendag is te Parijs een feest voor groten en kleinen. Halfvasten is wel de meest volgehede feestdag van het geheele jaar. Het welgedenke ook van wandelaars verleden Zondag op de Boulevards, die dag heeft welk was zijn karakter van verkleedpartij voor een goed deel verloren, en de handel heeft zich meester gemaakt van de overvloedige gewoonte, om triumphwagens door de stad te doen rijden. Maar het hart van iedereen is toch tot feestvieren gestemd.
 Thans zijn het groote winkels of nijvermaats, die een zegenwag van met phantastisch aangekleede jonge meisjes en muziekanten door de stad doen rijden, om hunne waar aan te prediken en hunne adreskaarten te verspreiden. Het groote magazijn *le Printemps*, had zelfs eenen prijs uitgelooft voor de fraaiste zegekar, als een zeer vernuftig middel om de geheele menigte van voortgangers voor zijnen nieuwen gevel te lokken. In de rue du Havre kon men dan ook loopen over de hoopen, even als op den Boulevard, waar men uit de vijfde verdieping adreskaarten stuurde op de hoopen van de wandelende menigte. Eene kar was er met een geheel koestral er op, sierlijk met groen en normandische boerinnen getooid, die onvervalscht melk verkochten.

Dan weder waren het een half dozijn muscettes te paard, die met groote walddoorns en laren, deden hooren. Dan weder was het een stoet van open rijtuigen, waarin de vischvrouwen van de Groote Hallen, sierlijk ingedost in zijde en fluweel als adellijke dames uit de middeleeuwen zich aan het volk vertoonden. De vischvrouwen kunnen zich schoon kleeden, want er zijn er bij, die zeer rijk zijn, en die zeer fraaie diamanten hebben, al staan zij ook alle dagen aan hare wit marmeren toonbanken. Een ander ambacht, dat op halfvasten een groote rol speelt, zijn de waschvrouwen. Te Parijs wordt nooit het ondergoed in huis gewasschen. Alles wat tot het ambacht van wasschen en strijken behoort, gebeurting groote waschhuizen, die op de Seine drijven, of in de stad, of om Parijs, vooral aan de Zuidzijde der stad, gelegen zijn. Dat maakt, dat de wasch een zeer duur artikel in de parijische huishouding is.

Maar dit moet men tot eere der parijische strijkers zeggen, zij kennen haar werk voortreffelijk. Er zijn onder de parijische werklieden, die na de Commune naar Londen uitweken, eenigen geweest, wier vrouwen strijkers waren. Deze hebben te Londen haar vak weder opgevat, al met zoveel talent, dat zij in weinig tijd rijk geworden zijn. Dit is trouwens met onderscheidende dezer lieden het geval geweest, die als de knapste in hun vak vooruitgeschoven waren tijdens de Commune door hunne kameraden, en die uitweken om een sionnis te ontgaan. De rijke

Engelsen hebben velen van dezen, als zij hun vak goed verstanden, zeer veel vooruitgeholpen. Sommige beweren dan ook dat als de parijische kunstnijverheid tegenwoordig in het buitenland met zoo harde mededinging heeft te kampen, dit grootendeels te wijten is aan deze uittocht van zooveel goede werkkrachten naar het buitenland. Zeker is er daar veel waarheid in.
 Er is een tijd geweest, dat feestdagen als deze ongelukkig waren door den oplicht van vette ossen.

Waarom geschiedt dit tegenwoordig niet meer? Die oude volksgewoonten zijn geneetigk en verbodwaardig. Onder het tweede keizerrijk was het de gewoonte dat zulk een vette os een naam kreeg. Dat was een gunst, waarom gevraagd werd, en die in dien regel werd toegestaan aan een blad, dat bij wijze van reclame zijnen naam door den vetten os deed ronddragen.

Tegenwoordig hebben wij gene vette ossen meer te zien. De magere koeien schijnen al de vette besten opgeeten te hebben als in den droom van Pharaos. Maar wij hebben tegenwoordig toch een merkwaardigheid, die er op gelijkt, en dat wel een man met een kalkspok. Dit gelucht ziet er niet smakelijk uit, en heeft inderdaad eenige gelijkenis met een kalk, al is het lang zoortreffend niet als de hand mensch met zijn hondsoortje, die eenige jaren geleden door Europa reisden. Een groote breede neus, een mond zoo groot als die van een kalf, met ongelukkig groote nederhangende onderlip, een naar achteren puntig toeloopende schedel maken van dit kalf mensch een onmogelijke figuur. De zegekarren van half vastendag zijn een veel vroolijker schouwspel. Een was er die geld opaalde voor de slachtoffers van de rue Saint Denis.

Amerika.

De Lesseps kondigt het verslag af van den hoofd ingenieur Dingler, gelast met de uitvoering van het Panama kanaal. Onder andere behelst dit het volgende: Reeds zijn 5,600,000 kubieke met. grond verpakt. Op het terrein zijn 15,000 ar. broders, meest alkomstig uit Jamaica. De baggermachines zijn gereed en kunnen nu per dag van 10 uur, 50,000 kubieke meters grond verwerken. Ongelukkigwijze is de gele koorts uitgebroken en ischt vele offer. Dingler verloor zijne beide kinderen aan deze ziekte.

Te New-York is verschenen een blad, *The Dynamit Monthly*, onder toezicht van O'Donovan Rossa. Het eerste nummer bevat een lijst van personen, die als offer van de wraak der Ieren moeten vallen. Op de lijst vindt men onder anderen de namen van Gladstone en van Landsdowne gouverneur van Canada.

In Amerika geeft de iersche uiterste partij thans een « dynamit-tijdschrift » (*Dynamit Monthly*) in het licht. Daarin wordt de wetenschappelijke oorlog zooals de zwakke die tegen den sterke moet voeren, gepredikt. « Wij gelooven in het « dynamit » zegt de uitgever, maar ook in het kruut, in den revolverkogel en den doek, als niet te verachten hulpmiddelen. De 27,000 dollars van het fonds voor vaderlandlievend doeleinde is lang niet voldoende voor het vele dat nog te doen is. Het blad geeft een « zwarte lijst » van hen, die in den weg moeten gerund worden; zelfs de groete oude man (Gladstone) kan verdwijnen!

Afrika.

Blijkens de berichten uit Egypte heerscht er bij het gouvernement te Cairo een niet geringe ontroering ten gevolge eener uitpraak van de gemeene rechtbank. Deze heeft zich bevoegd verklaard om het tijdstip voor de uitbetalingen der te gowenen schadevergoedingen vast te stellen en heeft daartoe den datum van 7 april bepaald.

De Engelsen weten de afrikaansche inhooringen ontzag voor de telegra, lijnen in te bezemen, door electriche stroomen er door te leiden, welke allen, die ze aanraken, een schok doen gevoelen. De Soesanezen moeten zeer bang zijn voor den telegraaf, dien zij weten dat alle berichten overbrengt. Zij verbeelden zich, dat de draden alles hooren wat er in hunne nabijheid gezegd wordt en zij gaan altijd, als zij elkander iets in vertrouwen te zeggen hebben, op eenigen afstand van de telegraafpalen.

De internationale afrikaansche vereeniging is voornemens binnen kort een expeditie uit te sturen die Midden Afrika zou indringen langs de Zambesie. Die expeditie zou geplaatst worden onder bestuur van Lieutenant Becker, welke, zooals is geweten, reeds twee jaren in Afrika heeft doorgebracht. Het doel der expeditie zou zijn een statie te stichten op de Nyanza, aan het dichtst bijgelegene punt van het meer Tanganyka, waar reeds de zoo bloeiende statie is van Karema en waar door hutaant Storms nog hooger op een dorp is gesticht. Zou zonden er twee wegen zijn aan de oostkust van het meer Tanganyka, de oude welke nog altijd wordt gevolgd door de karavannen van Zanzibar in de richting der groote meren; de tweede over de Zambesie, welke zou loopen door de r nieuwe te stichten statie.